విభిన్నతరహా ప్రేమ కథ ..యువతరం నడవడికకి అద్దం పట్టే ధారావాహిక

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

ఎక్కడెక్కడో -

చినుకు చినుకుగా రాలి, కాలవగా పారి, సెలయేరుగా మారి -

మన ఊళ్ళోకి వరదై వచ్చి, మన గుమ్మాల్లో బురదను మిగిల్చినట్లు -

ఎప్పుడెప్పుడో -

ఎందుకెందుకో చేసిన పనులే, పొరపాట్లుగా మారి, అపోహలు కలిగించి, కక్షలు పెంచి, గుండెల్లో కత్తులు దించి, స్వచ్ఛమైన చేతులకు చిక్కని రక్తాన్ని పులిమి, హంతకులుగా మిగులుస్తాయి.

లేకపోతే -

మీరూ, నేనూ కూడా తల్లి కడుపులో నుంచి వేలెడు బిడ్డగా బయట పడ్డప్పుడు, ఒంటిని అంటుకుని ఉన్న మైలా, మకిలీ అయినా మనంతట మనం కడుక్కోగలిగామా? లేదుకదా! ఎవరో శుభ్రంగా స్నానం చేయించి, పొత్తిళ్ళలో పడుకోబెడితే తప్ప, పాలుపడితే తప్ప, నిశ్చింతగా నిద్రపోలేనంత నిస్సహాయులుగా పుట్టామా?

అలాగా!

రేపోమాపో పైనుంచి పిలుపు వచ్చాక, అన్నీ ఎక్కడివక్కడ వదిలేసి హడావిడిగా వెళ్ళేటప్పుడు, స్మశాన వాటిక దాకా అయినా, నాలుగు అడుగులు వేసి మనంతట మనం, వెళుతున్నామా చెప్పండి? అప్పుడు నలుగురు పుణ్యాత్ములెవరో మనల్ని భుజాల మీద మోసుకుపోతారు. పోనీ, లేచి చితిమంటలు రగిలించటానికో చిన్న అగ్గిపుల్ల అయినా స్వయంగా గీస్తామా అంటే అదీలేదు. ఏదీ ఎరగనట్లు మొద్దు నిద్దరపోతుంటాం.

అలా పుట్టినప్పుడు, ఇలా గిట్టినప్పుడూ మనం ఏమీ ఎరగనివాళ్ళం. ఏదీ చెయ్యలేని చేతగాని వాళ్ళం. కానీ ఈ మధ్య కాలంలో మాత్రం, 'నా అంతటి వాళ్ళు' ఎవరున్నారంటూ ఛాతీ విరుచుకు తిరుగుతాం. ఈ నాలుగు రోజులూ మనం ఏం చేస్తే అదే ఘనకార్యం. మనకు ఇష్టంలేని పని ఎవరేం చేసినా అది నేరం.

సత్యమూర్తి లాయర్ శోభనాద్రి దగ్గర కూర్చుని నేరాలూ శిక్షలు గురించి చర్చిస్తున్నాడు.

"మల్లిక హత్య చేసిందంటే నేను నమ్మలేనండి" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"మీరు నమ్మటం, నమ్మకపోవటం కాదుగదా ముఖ్యం. కోర్టుకు నమ్మకం కలగాలి మల్లిక నిర్దోషి అని... అందుకు పనికొచ్చే పాయింట్లు ఏమిటో చూడాలి.." అన్నాడు లాయర్ శోభనాద్రి.

"డాక్టరుగారి హత్య జరగటానికి కొన్ని గంటల ముందే నేను షీలా ఇంటికెళ్ళాను. అక్కడ మల్లిక ఉంటుందని ముందుగా నాకు తెలియదు. కానీ వెళ్ళేక తెల్సింది. షీలా అభ్యంతరం చెప్పినా, నచ్చచెప్పి మల్లికను చూసాను.. ఆమెతో మాట్లాడాను. మల్లిక అంతకుముందు కొద్ది రోజులనుంచీ తిండితినటం లేదు. చాలా బలహీనంగా ఉంది.... కళ్ళు తెరిచి చూడటం, నీరసంగా మాట్లాడటమే ఆమెకు కష్టమైపోయింది. అలాంటి మనిషి డాక్టరు హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌ను హత్య చేయలేదు...." అని చెప్పాడు సత్యమూర్తి.

"అఫ్‌కోర్స్.... అదొక పాయింట్... కానీ రేపు పోలీసులు కోర్టులో మల్లికే హత్య చేసిందని రుజువు చేయటానికి అనేక కారణాలు చూపిస్తారు. మల్లికకూ ఆమె భర్తకూ ఏ మాత్రం సఖ్యత లేదు. ఇద్దరి మధ్యా యుద్ధమే జరుగుతోంది. ఆమె ఇంట్లో నుంచి పారిపోవటం, మీ దగ్గరకు రావటం, మీ దగ్గర నుంచీ మాయం కావటం, షీలా ఇంట్లో బందీ కావటం - ఇవన్నీ భార్యాభర్తల మధ్య ఏ మాత్రం ఆదరాభిమానాలు లేకపోగా, వాళ్ళిద్దరూ కత్తులు నూరుకుంటున్నారన్న విషయాన్ని స్పష్టం చేస్తున్నాయి. భర్త ప్రియురాలు అయిన షీలా ఇంట్లో ఆమెను కట్టిపడేసినందువల్ల, మల్లిక రెచ్చిపోయేందుకు అవకాశం ఎంతైనా ఉంది. షీలా చేతి నుంచి ఇచ్చేనీళ్ళు కూడా తాగనని మల్లిక భీష్మించుకుని కూర్చోవటంలోనూ ఆశ్చర్యంలేదు. తన భర్త ఉంపుడు గత్తె పేరు చెబితేనే ఏ భార్యా అయినా కోపంతో ఉడికిపోతుంది. అలాంటిది ఆమె ఇంట్లో, ఆమె ఆధీనంలో పడేసి ఉంచినందుకు -

మల్లిక ఉద్వేగంతో రెచ్చిపోయే అవకాశం ఎంతైనా ఉంది. ఆ సమయంలో ఎదురుపడ్డ భర్తను తిట్టటం, కొట్టటం, చంపటం కూడా సంభవమే... రేపు పోలీసులు కోర్టులో ఎంతో నేర్పుగా చెప్పబోయే కథ కూడా ఇదే. అందులో ఏ మాత్రం నిజం లేదని రుజువు చేయాలంటే, ఆవేళ జరిగినదంతా తెలుసుకోవాలి.... మల్లిక ఏమంటోంది?...." అని అడిగాడు లాయర్ శోభనాద్రి.

"జైల్లో ఉన్న మల్లిక చాలా డెస్పరేట్‌గా ఉంది. షాక్ నుంచి ఆమె ఇంకా తేరుకోలేదు. అందుకని ఈ విషయం ఆమెను అడగలేదు. ఎలాగూ బెయిల్ మీద విడుదల చేయించి, తీసుకొస్తాంగదా, ఇంటికి వచ్చాక, కొంచెం కుదుట పడ్డాక నెమ్మదిగా అన్ని అడిగి తెలుసుకోవచ్చునని ఆగాను..." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"అఫ్ కోర్స్... అదీ నిజమేలే..." అన్నాడు శోభనాద్రి.

లాయర్ మర్నాడే బెయిలు మీద మల్లికను జైలునుంచి విడుదల చేయించగలిగాడు.

సత్యమూర్తి మల్లికని ఇంటికి తీసుకొచ్చాడు. ఆమె ఇంట్లోకి వస్తుంటే, చుట్టుపక్కల వాళ్ళంతా గుమ్మాల్లో నుంచీ, కిటికీల్లో నుంచి వింతగా చూశారు.

వాళ్ళందరి దృష్టిలో మల్లిక చెడిపోయిన మనిషి, అన్నిటికీ తెగించిన మనిషి, పూర్తిగా దిగజారిన మనిషి, నిక్షేపం లాంటి సంసారాన్ని మొగుడిని వదులుకుని, ఈ సత్యమూర్తి దగ్గర ఏదో సుఖపడి పోదామని వచ్చింది. వచ్చి అతనితో ఏమన్నా సుఖపడిందో లేదో ఎవరికీ తెలియదుగాని, పడరాని పాట్లు పడిందని అందరికీ తెలిసిపోయింది. భర్త భార్యను 'కిడ్నాప్' చేశాడు. 'కీప్' ఇంట్లో ఉంచాడు. అప్పుడైనా బుద్ధి తెచ్చుకుందా అంటే అదీ లేదు. రెచ్చిపోయి, మొగుడి గుండెల్లో కత్తి గుచ్చింది!

ఇంత గ్రంథ సాంగురాలని అంతా వింతగా చూడటంలో ఆశ్చర్యం ఏముంది? అసలు అలాంటి మనిషిని తమ ఇళ్ళ మధ్యకు రానివ్వటం, ఈ ఇంట్లో ఉండనివ్వటం... ఇదే గొప్ప.

తల వంచుకుని లోపలికి వచ్చింది మల్లిక. తూపుల్లాంటి చూపులతో, ఈటెల్లాంటి మాటలతో, ఇంక ఈ సమాజం తనని కుళ్ళబొడుస్తుందని మల్లికకు తెలుసు.

కిటికీలూ, తలుపులూ అన్నీ బంధించేశాడు రవి. మల్లిక సత్యమూర్తితో అన్నది -

"నన్ను మళ్ళా ఇక్కడకు ఎందుకు తీసుకొచ్చావు సత్యా?"

"తీసుకురాకుండా, నిన్ను అక్కడ వదిలేసి ఎలా ఉండగలను మల్లికా?"

మల్లిక కొంచెం సేపు ఏం మాట్లాడలేకపోయింది. రవి కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చాడు, సత్యమూర్తి బలవంతం చేశాక, రెండు చుక్కలు కాఫీ గొంతులో పోసుకుంది. తర్వాత వెనక్కివాలి, గోడకు చేరగిలబడి, నెమ్మదిగా అన్నది -

"జైల్లోనే నయం... లోకం దృష్టిలో వాళ్ళంతా నేరస్తులు, ఖూనీ కోరులూ, దొంగలూ, వ్యభిచారులూ కావచ్చు. అక్కడున్న ఆ పాతిక మందీ అయినా పిలిస్తే పలుకుతారు. కలిసి ఉంటాం - కలిసి తింటాం.... ఇక్కడలా కాదు. చుట్టూ ఉన్న వాళ్ళంతా నీతిమంతులు, అతిపవిత్రులూ, పతివ్రతలూ, పెద్ద మనుషులూ... వీళ్ళ మధ్య నేనొక పాపిని. పతితను. హంతకిని. వాళ్ళ చూపుల్లో కోటికోట్ల అర్థాలు. ప్రశ్నార్థకాలు. ఎవరికీ ఏ సమాధానమూ చెప్పలేక, వంచిన తల ఎత్తలేని దౌర్భాగ్యపు స్థితిలో ఉన్నదాన్ని... వీళ్ళ మధ్య ఉండటం, ఇదే నాకు నిజమైన జైలు. ఈ అవమానభారాన్ని మోస్తూ అనుక్షణం కృంగిపోవటం - ఇదే అసలైన శిక్ష..." అంది మల్లిక.

"నిష్కారణంగా నీవీ శిక్షలూ, అవమాన భారాలు భరించాల్సి వస్తోంది..."

"నిష్కారణం ఏముంది? నేను నేరం చేశాను. అందుకనే ఈ బాధను భరిస్తున్నాను..."

"నువ్వు నేరం చేయలేదు. చేయలేవు. నాకు తెలుసా సంగతి..."

"నీకు నా మీదున్న అంతులేని ప్రేమవల్ల, ఆదరం వల్ల, నీకు అలా అనిపిస్తుంది. కానీ నేనే నేరస్తురాలిని..."

"ఈ విషయంలో ఎవరేం చెప్పినా, నేను నమ్మను. ఆ హత్య నువ్వు చెయ్యలేదు... అసలారోజు నేను వెళ్ళిపోయ్యాక ఏం జరిగిందో స్పష్టంగా చెప్పు..." అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"ఏముందీ? కాసేపటికి ఆయన వచ్చాడు - మాటా మాటా పెరిగింది... కత్తితో పొడిచాను... అంతే..." అని చెప్పేసింది.

"అని నువ్వు కథలు చెబితే నమ్మేంత అమాయకుడిని కాదు నేను. లేచి కూచోవటానికి ఓపిక లేని నువ్వు, ప్రాణం పోతున్న దానిలాగా నాతో అంత నీరసంగా మాట్లాడిన నువ్వు, ఆయన్ని ఎలా చంపగలిగావు? ఈ హత్య నువు చేయలేదు ఎవరు చేశారో నువ్వు చెప్పకపోయినా, ఇంకో నాలుగు రోజులు తర్వాత అయినా నేను కనుక్కోగలను..." అని చెప్పాడు సత్యమూర్తి.

"కనుక్కోవాల్సినదేముంది? నేనే ఒప్పుకుంటున్నానుకదా..." అంది మల్లిక.

"ఈ అవమానాన్ని, బాధనీ, భరించలేక జీవితం మీద అంతులేని విరక్తి కలిగి, ఎవరో చేసిన హత్యను నీ నెత్తిమీద వేసుకుని, ఈ జీవితానికి ఇంతటితో మంగళం పాడాలనుకుంటున్నావు. కానీ, నువ్వు ఒప్పుకున్నంత మాత్రాన నువు చేయని హత్య, నువ్వు చేసినట్లు చెలామణి కాదు, నేను అలా జరగనివ్వను..."

మల్లిక సత్యమూర్తి వంక నిశితంగా చూసింది " ఈ సమయంలో నాకు తల్లీ, తండ్రీ, అన్నా వదినా, అక్కా చెల్లెలూ... అయిన వాళ్ళు ఎంతమంది ఉన్నా, అంతా నా ఖర్మకు నన్ను వదిలేసి ఊరుకునేవాళ్ళు... ఎవరికీ అక్కర్లేని దౌర్భాగ్యురాలి మీద, భూమికి బరువైపోయిన ఈ హీన చరిత్రురాలిమీద, ఇంకా నీకెందుకు ఇంత దయ, జాలి, ప్రేమ, కరుణ?..." అని అడిగింది.

"దీనికి సమాధానం చెప్పటం కష్టమే. ఎందుకంటే నా పట్ల నువ్వు, నీ పట్ల నేను ఇంత ఎక్కువగా ఎందుకు రియాక్ట్ అవుతున్నామో మనకే తెలియదు గనుక. నిఖార్సయిన స్నేహం ఉన్నప్పుడు, వాళ్ళ శరీరాలు వేరయినా, ఆత్మలూ, అంతరాత్మలూ కలిసేవుంటాయి. కనుకనే ఎవరికే చిన్న కష్టం వచ్చినా, రెండోవాళ్ళు అమితంగా బాధపడటం, ఆ బాధ నుంచి తేరుకోటానికి చేయగలిగినదంతా చేయటం ..."

"నువు చేయగలిగినదంతా చేస్తున్నావు సరే...నీకు నేను ఏం మిగులుస్తున్నాను? నా కష్టాల్ని, దుఃఖాన్నీ, నీకు పంచి పెడుతున్నాను అంతేకదూ?..."

"చెప్పాను కదా... నీ కష్టాలూ, దుఃఖాలూ నీవే కావు నావికూడా. నిర్మలంగా నీటిలోకి రాయి విసిరితే, ఆ రాయి పడిన చోటేకాదు. ఆ చుట్టూతా నీరు చెదిరి, కదిలి ప్రకంపనాలు ఏర్పడతాయి. అలాగే ప్రశాంతంగా ఉన్న నీ జీవితంలోకి నేను వచ్చిపడ్డాను. దాని ఫలితంగా ఏర్పడ్డవే ఈ బాధల వలయాలు...బీభత్సాల వైబ్రేషన్స్.... మీ ఆలుమగల ఉక్రోషాలకూ, ఆక్రోశాలకూ ఆద్యం నేను... ఒకనాటి నా సౌందర్య స్వప్నానివి నీవు..... నేను విదిల్చిన అగ్నికణానికి రగలి, ఆరనిమంటల మధ్య చిక్కి నువు దహించుకుపోతుంటే, నేను చూడనట్లు పక్కకు తలతిప్పుకు ఎలా వెళ్ళగలను?...." అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"జ్వాలలకు ఆహుతి అయిపోతూ... సలసలా కాగే ఈ కన్నీటిలో మునుగుతూ, తేలుతూ... ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోతూ... ఎంతకాలం ఇలాగా?" అని అడిగింది మల్లిక.

"ఎంత కాలం ఇలాగ అంటే ఏం చెప్పను? మన కథ ముగిసేదాకా ఇంతే... ఎడారి దారిలో కాలినడకన ప్రయాణం మనది. కాళ్ళకు చెప్పులయినా లేవు. నిప్పుకణాల్లా మారిన ఇసుక రేణువుల్లో కూరుకుపోతున్న పాదాలు భగ్గున మండుతుంటే పైకిలాక్కుంటూ, ఎండ తీవ్రతకూ, వేసవిగాడ్పులకూ మాడిపోతున్న మొహాన్నీ, తూలిపోతున్న శరీరాన్ని కూడదీసుకుంటూ ముందుకు పోవటమే మన పని. ఇదుగో ఈ ఇల్లు కట్టాలీ. ఈ పిల్లల చదువులు చెప్పించాలీ, వీళ్ళకు పెళ్ళిళ్ళు చేయాలీ - అంటూ మనకు జీవితగమ్యాలు ఏమీ లేవు. సాధించాల్సిన లక్ష్యాలు లేవు. చేతుల్లో లక్షలూ లేవు... వ్యర్థంగా. నిరర్థకంగా గడిచిపోయే ఈ మూడునాళ్ళ ముచ్చటలోనూ, ఊరించే ఒకే ఒక్క ఆశాకిరణం, నీతో స్నేహం... ఈ చెలిమి విలువే మనకున్న లక్షణాలూ, కోట్లూ... ఈ జీవితానికి వరం చాలు...." అన్నాడు సత్యమూర్తి.

అని సత్యమూర్తి ఎన్ని చెప్పినా మల్లిక సమాధానపడలేకపోతోంది. కొంచెం సేపు ఆగి, ఏదో ఆలోచించుకుని, తర్వాత తలెత్తి సత్యమూర్తి వంక చూసి అడిగింది.

"నేనో చిన్న కోరిక కోరాను... ఏం చేశావు?" అని అడిగింది.

"చిన్న కోరికా? ఏమిటది?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"నిజంగా గుర్తులేదా? నాతో మళ్ళా చెప్పించాలనా?" అని పొడిగా నవ్వింది మల్లిక.

'ఈ స్నేహితురాలి మీద నీకు అంత గొప్ప ప్రేమ ఉందన్న మాట? నిన్న చెప్పినమాట ఇవాళ గుర్తులేదు..."

సత్యమూర్తి కొంచెం సేపు ఆలోచించాడు. ఎంతసేపు ఆలోచించినా బుర్రకేమీ తట్టలేదు. మళ్ళా చెప్పమన్నాడు.

"నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోమన్నాను.... పెళ్ళికొడుకుగా చూడాలని ఉందని అన్నాను... నువ్వు 'అలాగే' నన్నావు...."

సత్యమూర్తి నవ్వాడు. పైగా అన్నాడు కదా... "చిన్నప్పుడు బాగా అల్లరి చేసినప్పుడు, మానాన్న కొట్టేవాడు. అయింది అబ్బాయిగారి పెళ్ళి - అంటూ పక్కింటి అమ్మాయి నవ్వేది. అంచేత అప్పట్లో నాకు ఎప్పుడు తల్చుకుంటే అప్పుడు పెళ్ళి అయిపొయ్యేది. ఆ విధంగా చాలా సార్లు పెళ్ళికొడుకును అయ్యాను..."

"ఆ పెళ్ళికాదు. నిజంగా పెళ్ళిచేసుకోవాలి..."

"అది జరిగే పనికాదు..."

"ఎందుకని?"

"ఇప్పుడు నాకా ఆశలేదు. ఉన్న ఆశలన్నీ కేశాల్లా రాలిపోతున్నాయి. ఈ భూమ్మీద ఉండే ఈ నాలుగురోజులూ, ఇదుగో ఇలాగ నీకు చేరువుగా కూర్చుని, మనసు విప్పి మాట్లాడుకోగలిగితే చాలు. నాకు మిగిలిన ఒకే ఒక నేస్తం.... నా సమస్తం ... నువే గనక... మనసులో నువింత స్థిరంగా, బలంగా ఉండగా - ఎవర్నో పెళ్ళి చేసుకుని, ఆమె గొంతు కోయటం ఎందుకు చెప్పు? " అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

మల్లిక ఇంక మాట్లాడలేకపోయింది.

రాత్రి భోజనాలు అయ్యాక సత్యమూర్తి మల్లికను మాటల్లోకి దింపి హరిశ్చంద్రప్రసాద్ హత్య ఎలా జరిగిందో చెప్పమని అడిగాడు. "నేనే చంపాను" అంటూ ఆమె అదే పాట పాడింది. ఆమె ఎందుకీ నేరాన్ని నెత్తిన వేసుకుంటుందో, ఎంత టైం ఇచ్చి, ఎంత బుజ్జగించి అడిగినా, ఆ విషయంలో నిజం ఎందుకు చెప్పటం లేదో సత్యమూర్తికి అర్థంకావటంలేదు.

అర్ధరాత్రి దాటాక మల్లిక నిద్రలేచింది. సత్యమూర్తి వైపు పరీక్షగా చూసింది. అతను మంచి నిద్రలో ఉన్నాడని నిర్ధారణ చేసుకున్నాక చప్పుడు చేయకుండా నెమ్మదిగా లేచింది.

అల్మారా లోనుంచి ఒక కాగితం, కలం తీసుకుని గబగబా నాలుగు పంక్తులు రాసింది. ఆ కాగితం చూడగానే కనబడేట్లు ఎదురుగా పెట్టింది. కూజాలోంచి గ్లాసులోకి నీళ్ళు వంపుకుంది. బొడ్లో నుంచి ఏదో చిన్న పొట్లం విప్పింది. దాన్లో నుంచి మెరుస్తున్న వజ్రాన్ని తీసింది. తలెత్తి దాన్ని నోట్లో వేసుకోబోయింది. ఛెళ్ళున ఏదో దెబ్బ తగిలింది. చేతిలోని వజ్రం దూరంగా పడిపోయింది. రెండో చేతిలోని గ్లాసులోని నీళ్ళు ఒలికి వంటి మీద పడిపోయినాయి.

సత్యమూర్తి మల్లిక చెంప పగలకొట్టాడు. రగులుతున్న అగ్నిపర్వతం బద్దలైంది. ఉగ్గబట్టుకుంటూ వచ్చిన దుఃఖావేశం ఇంక ఆపుకోలేకపోయింది. సత్యమూర్తి భుజాల మీద వాలిపోయింది. వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

"నీకు నేను ఇందాకే చెప్పాను కదా... నాకున్న సమస్య నువ్వేనని. నన్నిలా ఒదిలేసి నీ దారిన నువ్వు వెళ్ళిపోతావా?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"నాకు అడ్డురాకు సత్యా?..... నన్ను వెళ్ళిపోనీ... ఇంతటితో ఈ కథ ఆగిపోనీ. ఈ వ్యధకు ముగింపు పలకనీ...." అంది ఏడుస్తూనే.

"చచ్చి ఎవర్ని సాధించాలని?"

"బతికి మాత్రం ఏం సాధించాలని? ఈ హత్యలూ, శవాలూ కోర్టులూ, కేసులూ,వాద ప్రతివాదనలూ - భరించటం నావల్ల కావటంలేదు. రేపటినుంచీ అందరి ముందూ బోనులో నిలబెట్టి నన్ను చూపెట్టి హంతకీ, హంతకీ అని హోలు దద్దరిల్లేటట్లు అరుస్తుంటే. ఈ దుర్బలమైన గుండె తట్టుకోలేదు, సత్యా... ఎందుకు చంపావు ఎలా చంపావు అంటూ వేసే ఒక్కొక్క ప్రశ్నా ఈ గుండెల్లో గునపంలా వచ్చి గుచ్చుకుంటుంది. నేను భరించలేను..... అంతకన్నా, ఈ తనువు చాలించటమే నయం. చచ్చేముందు ఆ నరకయాతన కూడా ఎందుకు?.... ఈ జీవితానికి ఇంతటితో స్వస్తి పలకనీ..." అంటూ వలవలా ఏడ్చింది మల్లిక.

"ఈ తతంగమంతా మనకు ఎవరికీ ఏ మాత్రం ఇష్టం లేక పోయినా - తప్పనిసరి - మన తప్పు ఏమీ లేకపోయినా ఒక్కసారి వరదలా వచ్చి, బురదలా మన కాలికీ చేతికీ, అంటుకుపోతుంటుంది పాపం... కడిగేసుకోవటం తప్పదు. అంత మాత్రాన ప్రాణాలు తీసుకుంటామా? కష్టం వచ్చినప్పుడల్లా, ఇష్టం వచ్చినప్పుడల్లా ప్రాణాలు తీసేసుకోవటమేనా పని?' అని మందలింపుగా అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"చావటం అంటే అంత తేలిక కాదు - కష్టమే. కానీ బతకటం అంతకన్నా కష్టమైనప్పుడు, చావటం చాలా తేలిక అయిపోతుంది... అయినా ఈ జీవితం నాకింకా ఏం మిగిల్చిందని, రేపటి కోసం ఎదురు చూస్తూ బతకమంటావ్ సత్యా!..." అంది మల్లిక కన్నీరు తుడుచుకుని.

"ఒక్కసారి అటు ఆస్పత్రులకేసి చూడు... కాళ్ళు విరిగిన వాళ్ళూ, చేతులు విరిగినవాళ్ళూ, కళ్ళులేనివాళ్ళూ, ఊపిరి ఆడనివాళ్ళూ, ఎంతమంది మృత్యువుతో హోరాహోరీ పోరాడుతున్నారో? కుష్ఠురోగంతో కాన్సర్ రోగంతో, శరీరం కృంగి

కృశించిపోయినవాళ్ళూ, ఆ చివరి క్షణం ఆసన్నం అయ్యేదాకా, జీవితం మీద ఎంత మమకారంతో బ్రతుకును ఈడ్చుకొస్తున్నారు చూడు...''

''వాళ్ళకి ఇంకా జీవితం మీద మమకారం అయినా మిగిలి ఉంది. నాకేం ఉంది? నువ్వు చెప్పినట్లుగా, నేను పిల్లల్ని పెంచాలనా, పెళ్ళిళ్ళు చేయాలనా, ఉద్యోగాలు చేయాలనా, ఊళ్ళు ఏలాలనా? భూమికి బరువై, లోకానికి వెలి అయి, చచ్చినవాడితో సమానంగా బతకటం కన్నా, చావటమే నయం కదా...'' అంది మల్లిక పైట కొంగుతో ముక్కూ మొహం తుడుచుకుని.

''చెప్పానుగదా.... మనకు ఎవరూలేరన్న బాధ వద్దు - నాకు నువ్వూ నీకు నేనూ.....'' అన్నాడు సత్యమూర్తి.

''ఈ విడదీయరాని స్నేహానుబంధమూ మనకు మనస్తాపాన్నే మిగులుస్తోంది. నిజంగా చెప్పాలంటే నేను నీకో గుదిబండలా తయారైయాను. నా కష్టాలు నాతోగానీ విరగడకావు. నేను పోయాక అయినా, నువ్వు ఎవర్నో ఒకర్ని చూసుకుని, జీవితంలో స్థిరపడతావు. నిన్ను పట్టుకున్న ఈ శని నాతోగాని విరగడకాదు. అందుకేనే ఈ పని చేసి, నేను కడతేరి, నిన్ను సమస్యలనుంచి విముక్తుడ్ని చేద్దామంటే, అందుకూ నువ్వు అడ్డుపడితే ఇంకెలా సత్యా?....''

''విముక్తి ఇద్దరికీ రావాలి. పోనీ ఇద్దరం చచ్చిపోదామా? ఇంకో ఉంగరం రాయి ఉంటే తీసి నాకివ్వు...'' అన్నాడు సత్యమూర్తి.

''వద్దు త్యాగాలకైనా ఒక హద్దు ఉంటుంది. స్నేహానికైనా ఒక పరిమితి ఉంటుంది....''

''దీనికి వేరే ఏం పేరు పెట్టాలో, నాకు తెలియదుగానీ, మన అనుబంధం ముందు, త్యాగం, స్నేహం అనేవి చాలా చిన్నమాటలు.... ఇప్పటి నీ వేదన త్వరలోనే తీరిపోతుంది. అయితే అందుకు నువ్వు కొంచెం సహాయం చేయాలి. ఆ వేళ, హత్య జరిగినప్పుడు, ఏం జరిగిందో చెప్పు...'' అన్నాడు సత్యమూర్తి.

మల్లిక మళ్ళీ ఒకసారి పైట చెంగుతో కన్నీటి చారికలు, సజల నేత్రాలూ తుడుచుకుని, రెండు సార్లు ఎగబీల్చి నెమ్మదిగా చెప్పటం మొదలెట్టింది.

(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాల కోసం కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి.

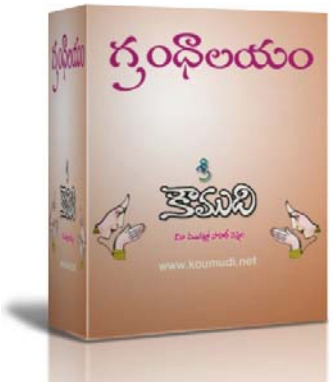

Click here to go to KOUMUDI Library